

Cuprins

Capitolul 1. Chiar la sfârșit și înainte de orice.	5
Capitolul 2. Lumea nouă.	105
Capitolul 3. I-am ascultat pe toți.	323
Capitolul 4. Din toate puterile.	377
Capitolul 5. Buuum!	439

Ema STERE

*Copiii
lui Marcel*

roman

POLIROM
2020

Tipul de la Natura părea zguduit. Ținea să vadă groapa. Urmări râma groasă a țevii de canalizare, care se iveau puțin din pământ, la ieșirea din casă – dar asta numai fiindcă se deplasase construcția –, dispărea și apărea încă o dată, mai jos, aproape de poartă, când se încârliga spre destinația finală: rezervorul unui vechi vecu turcesc.

— Și nu se varsă? mă întrebă gâfâind, în timp ce încerca să salte tabla groasă de deasupra gropii, să se uite înăuntru.

— De când suntem noi aici, nu s-a vărsat. Cică a fost odată un dezgheț mare, când s-a umplut groapa și...

— E betonată?

— Nu.

Colegele lui rămăseseră în casă, cu Clara. Era o dimineață friguroasă și simțeam miros de cafea. Tipul căută un băț, îl strecură pe lângă marginea capacului, în rezervor, începu să-l agite. Asculta cu atenție. Pe urmă îl scoase și începu să-l studieze. Îmi bătea soarele în ochi și nu mi-am dat seama dacă i se prinsese ceva interesant de băț sau nu.

Când ne-am întors în casă, Clara și prietenele ei au tăcut. Fetele îl priveau fix pe tip. El se așeză fără să se grăbească pe un taburet, își scoase mobilul să vadă cât e ceasul, luă cana mare de cafea care i se pusese înaintea și sorbi îndelung. Pe urmă spuse:

— Cob.

Atunci Clara, care cât lipsiserăm noi își desfăcuse părul, altfel îl purta întotdeauna în coadă, sări de pe scaun și începu să danseze și să bată din palme:

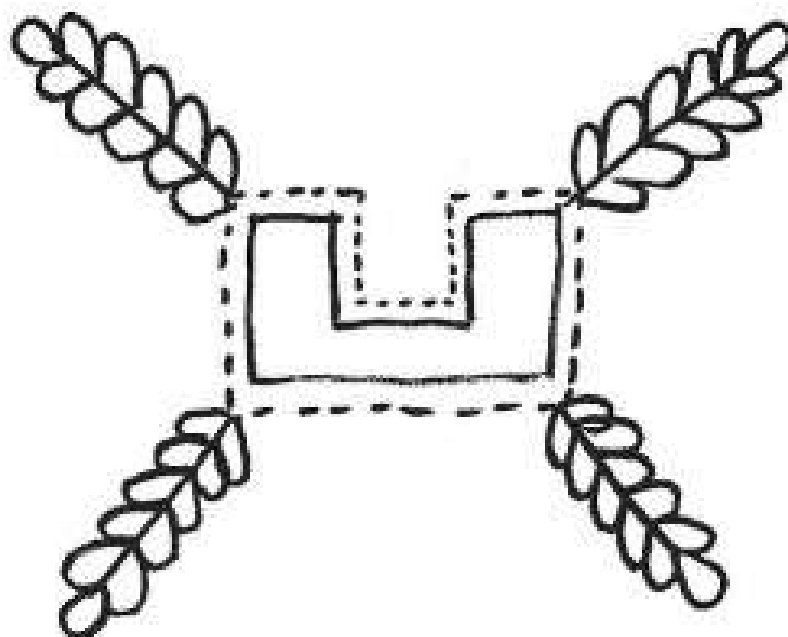
— Da, da, da, da, da! Doamne, ce mișto! Băi, îmi vine să te pup!

Am simțit că îmi cade falca.

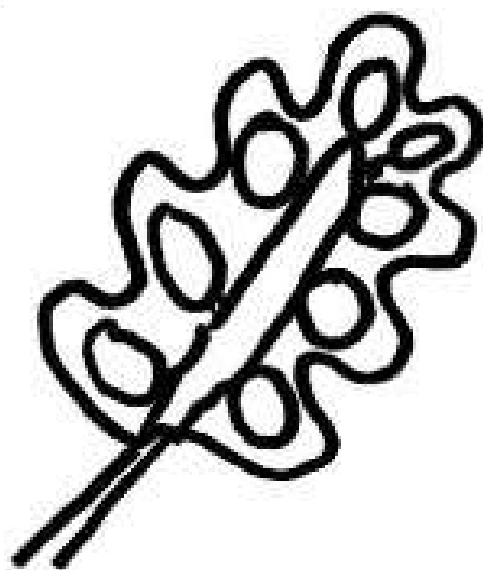
Poate ați mai auzit de cob. Pentru mine, atunci a fost prima dată. Aș putea încerca să reconstitui ce mi s-a spus la masă din bucătărie, în timp ce soarele îmi arunca o umbră tot mai lungă pe mușama și îi auzeam pe marceloți foindu-se în preajma ușii. Le era foame și nu îndrăzneau să intre. Am în față și notițele pe care le-am luat atunci, le-am citit și răsцитit de o sută de ori. Arată așa:

- Casa cob = casa verde;
- Pereți NU drepți;
- Rețete. Orientativ: 50% nisip, 50% argilă, paie, apă;

- Argila → malul râurilor. Nisip → magazin. Paie → baloți;
- Cob = chirpici? NU;
- Încălzire → sobă lemne;
- Fundație: pietre SAU cauciucuri umplute cu pământ SAU saci cu pământ;
- Pardoseală: cob SAU scânduri SAU gresie;
- Acoperiș. De cumpărat căpriori;
- Alveole în spic, 9 m² – 12 m², 40 buc.;

SAU frunză stejar

- Fiecare ramură – minidependințe;
- DE CUMPĂRAT: nisip (? kg), paie, căpriori;
- Culori naturale.

Râd cu spasme de câte ori văd pagina asta. Mă amuz la fiecare rând. Ați observat cum, după un dezastru total, oamenii iau drept semne premonitorii toate detaliile pe care altfel nu le-ar fi ținut minte în veci – o frunză strâmbă, un copil care spune o porcărie – și cred ei înșiși când spun: *Atunci mi-am dat seama că ori, în cel mai bun caz: Ar fi trebuit să mă gândesc că?* Mi se întâmplă și mie, când îmi amintesc de casa cob. Sperasem că voi obține un proiect civilizat, și acum niște hipsteri care se minunau de groapa noastră cu rahat îmi dictau să scriu pe hârtie că de fapt cobul nu e chirpici (ba da, este) și că trebuie să caut pietre mari, paralelipipedice, pe malul râului. Desenam floricele pe marginea foii și mă gândeam că povestea se duce dracului înainte de a începe. Că n-o să avem nicio casă. Culmea e că mă înșelam. Semnele dezastrului erau acolo, limpezi ca firele de praf în soarele de la asfințit și ca vorbăria marceloșilor morți de foame din fața ușii; nenorocirea care ni se pregătea era însă de cu totul altă natură.

Voiam cu disperare o casă.

Păsărelele ciripeau și copiii jucau fazan cu obscenități, chiar în dreptul geamului de la bucătărie. Mușamaua mesei avea o arsură în formă de bombă din desenele animate.

Voiam cu disperare o casă.

Și altă variantă nu exista. Și nici timp nu mai aveam. Și băiatul, pe care am aflat abia atunci că-l chema Dinu, s-a oprit brusc din povestea cu cobul care se pune umed și se modelează cu mâinile până burtește, după care trebuie să aștepti să se usuce un pic, s-a întrerupt aproape în mijlocul frazei ca să scoată dintr-o trăistuță maramureșeană un caiet gros. Din caiet a extras o foaie xeroxată și a întins-o pe masă, în fața mea.

— Asta e fotografia de când erați arestați, mi-a spus.

— Reținuți, nu arestați.

— Pentru fotografia asta am venit și vreau să rămân aici, cu voi.

Am început construcția casei, dar, în prima săptămână, eu am fost mai mult pe drumuri. Îl luam pe Francisc și plecam de dimineată cu camioneta să aducem materiale, să vorbim la nu știu ce depozit, să căutăm altă vopsea decât aia care nu ne plăcuse în ajun – în fine, la un proiect de genul ăsta găsești

ușor ocazii să dispari. Eu aveam toate motivele să dispar. Dinu de la Natura întinsese peste tot prelate mari, de camioane militare, și îi învăța pe marceloți să clefăie cobul cu picioarele. Îmi făcea rău să-i văd. Săpată manual, groapa de fundație a fost gata câteva zile mai târziu. O parte din maglavais se uscaseră deja și a trebuit aruncat.

Două zile întregi s-au pierdut cu capsula timpului: o casetă mare în care toți trebuia să punem câte un obiect personal, pentru a transmite ceva arheologului de peste zece mii de ani. Chiloții murdari, îmi venea să zic, dar m-am abținut. Până la urmă, eu am ales un mouse, măcar să-l ajut pe amicul din viitor să dateze cumva întreprinderea noastră: cu atâtea figurine din lut și jurnale pe hârtie manuală, ar fi greșit sigur. După două zile, chiar când răsărea luna plină, cutia a fost în fine închisă și așezată pe fundul gropii de fundație. Apoi ne-am îmbătat.

Petrecerea era în toi când l-am tras la o parte pe Dinu pentru o discuție serioasă. După noi s-a luat un grup vesel de fete și băieți. M-am uitat spre ei, dar nu în ochii lor, când le-am zis că am ceva de vorbit cu Dinu și ei au tăiat-o brusc în direcția vinului. M-am așezat pe jos. Dinule, am spus, pe urmă am tăcut un minut, două, cum să vorbești cu cineva care are poza ta în agendă? *Dinule, acum e momentul să alegem între una și alta.*

— Între care una și care alta?

— Între un ideal adevărat, dacă pot să spun „ideal adevărat”, și o sumă de nimicuri care par importante, dar nu sunt. Sunt copacii din cauza cărora nu mai vedem pădurea.

Cineva începuse să cânte și imediat i s-au alăturat ceilalți. Pentru început: Metallica – *Nothing Else Matters*.

— Te referi la capsula timpului, a oftat Dinu.

Never care for what they dooooo! Never care for la la la laaa! But I knooooow!

— Dă-o dracu' de capsula timpului.

Mi-era frig la glezne, aveam niște șosete nenorocite care păreau să atragă umezeala și de fapt muream să fiu lângă foc, să beau vin, să cânt și eu Metallica. Dinu era ca tipul nasol de care nu poți să scapi la o petrecere, fiindcă ai venit cu el de acasă ori ți-e milă de el ori îi datorezi nu știu ce. Viața e în altă parte. Uneori, 10 metri mai încolo.

Sigur, știam că, dacă m-aș fi apropiat de ei, marceloții s-ar fi potolit și probabil nici n-ar mai fi cântat. Viața e în altă parte.

— Și capsula, Dinule, dar eu vorbesc acum de casă, de materiale, de tot. De pietrele pentru fundație. N-am de unde să aduc pietre. Nu cresc pe aici. Și știi cât costă la magazin?

Never care for what they saaaayyy! Never cared for la la games they plaaayyy! La la la la la laaaaa! And nothing else matters!

— Ideea nu era să le iei de la magazin.

— Ideea, Dinule – și mă bucur că vorbești de idee, fiindcă despre asta voiam și eu să vorbesc –, ideea era să avem unde sta la iarnă. Să trăim împreună, să supraviețuim împreună, ca să putem lucra împreună anul viitor. Și anul de după anul viitor. Ideea nu era să caut eu de nebună pietre paralelipipedice.

— Și ce propui, spuse Dinu, deși știa deja răspunsul.

— Beton armat.

Vă rog, vă rog, dacă ați ajuns să citiți partea asta, puneți-vă la căști *Nothing Else Matters*. Ascultați în buclă. Metallica, pe cer e lună plină, imaginați-vă că picioarele vă înțepă de frig și că ați vrea foarte mult să beți ceva, că vă temeți că probabil băutura s-a și terminat. Dealul e deja negru și pe el nu mai rodește nimic. După un an de muncă, ați pus deoparte exact atâția bani cât să țineți toată trupa în viață până în primăvară, cu condiția să se rezolve chestiunea cazării înainte de venirea iernii. Iar banii, apropo, nu vin din muncă, ci din faptul că un avion a căzut din cer, omorând trei oameni, după care pe terenul cultivat cu atâta atenție Poliția a găsit canabis și după asta v-ați înfățișat țării întregi în emisiuni TV inepte. Trageți aer în piept și aerul e foarte rece. Acum scandați bărbătește:

— Beton armat!

Dinu era confuz, desigur, îndurerat, îndurerat până la lacrimi, ochii îi sticleau și mâinile i se albiseră pe borcanul în care mai avea puțin vin, dar se străduia să fie brav. Ca un copil care acceptă că trebuie să-și dea jucăriile unuia mai sărac decât el. Știam, chiar dacă el uitase deja, că putea să îngroape toată povestea chiar atunci, să-și ia bugetul mare de la Natura și să plece acasă.

— Betonul armat nu respiră.

— Noi trebuie să respirăm, Dinule. Ascultă-mă.

— Putem să umplem saci cu pământ pentru fundație. Sau anvelope. Știi ce bine izolează anvelopele?

— Dinu. Beton armat. Îl punem într-o noapte și n-o să știm decât noi. Hai să-ți zic mai departe. Mă asculți? Zi-mi dacă mă asculți!

El dădu din cap că da.

— Consolidăm casa veche cum putem. Am vorbit cu niște oameni. Opt stâlpi de beton cu fundație subzidită și o centură care să lege stâlpii. Ar trebui cel puțin șaispe, dar noi punem opt. Nu mă întrerupe. Lucrăm noaptea. Pentru părțile noi: fundație de beton armat, cum am zis, în care încastrăm bulumaci sau cum se cheamă. Pot fi de lemn, dar eu mă gândesc la metal, sincer mă gândesc la metal. Știi de ce?

— Nu.

— Dinule, știi de ce mă gândesc la metal? Mă urmărești?

— Da.

— Fiindcă metalul e rezistent. De aia. Nu mă pricep, dar mă gândesc că metalul o să țină. Adică frământăm lut cu picioarele, îți aduc paie, ce vrei tu, dar eu am nevoie de ceva solid. Altfel lucrăm cu plastilină. Mă asculți?

— Da.

— Știi că n-avem autorizație de construcție, nu?

— Da.

— Știi cât durează s-o obții?

— Nu.

— Patru luni. Pe puțin.

— N-are cum!

— Ba exact așa. O lună e certificatul de urbanism. Două luni să iei autorizații, acorduri, avize și alte tâmpenii. O lună autorizația de construcție în sine. Patru luni.

— Da, dar noi modificăm o structură veche care...

— Eu zic de structura nouă! Și e totul pe film! Ne dă la televizor că facem construcție și noi n-avem autorizația scoasă! Un chioșc în piață dacă-ți faci, tot îți trebuie autorizație. Și-atunci știi ce faci? Vin la tine și-ți spun: Dinule, dă-mi bani din bugetul de emisiune, jumătate, poate mai mult, să antedatăm niște hârtii. Asta faci!

Dinu se ridică, în mână avea borcanul gol, se îndepărtă doi-trei pași în întuneric. Blugii i se vâlureau pe picioarele